

Moro vaan kaikille. Käytiin tämän kirjurin kanssa maalla. "Maalla" on paikka, jossa on vähemmän ihmisiä ja enemmän lehtiä kuin kaupungissa. Jos ette tiedä, niin lehmä on eläin, josta saadaan maitoa. Kyllä. Tämä tulee ehkä monille yllätyksenä, mutta maito ei tule tehtaasta eikä meijeristä eikä siis edes kaupasta, vaan alun perin se tulee lehdestä. Lehmän alla on utareita. Ne on sellaisia putkia, joista se maito sitten tulee, kun pumpppaa lehmän häntää ylös ja alas. Kirjuri tiesi kertoa. Hän on käynyt maalla ennenkin.

Katseltiin siinä pellon laidalla yhtä lehmää, kun se löntysteli eteenpäin ja jauhoi purukumia. Kun lehmä jauhaa purukumia, sitä sanotaan märehittämiseksi. Yhtäkkiä se sitten päästi takapuolestaan isot kakat, oikein lehmämläjä. Asiassa ei olisi ollut mitään ihmettelemistä, lehmämläjiä oli pellolla enemmänkin. Mutta tämä

läjä rupesi räpiköimään. Juuri siinä kohta sattui olemaan muuttomatkalla ollut lintu, joka ei kohmeissaan ollut jaksanut pitemmälle. No lanta lämmitti mukavasti ja veri alkoi taas kiertyä. Tirppa tuli siitä niin iloiseksi, että päästi pienen laulunlurauksen. Siinä vaiheessa tietysti äkkäsin elikon, huuhtaisin sen nopeasti viereisessä ojassa ja söin suihini pois kuleksimasta. Hyvissä tarinoissa on aina opetus, ja erikoisen hyvissä – niin kuin tässä – peräti kolme. Opetus-1: Se, joka kakkii päällesi, ei välttämättä ole vihollisesi. Opetus-2: Se, joka kaivaa sinut tuosta läjästä, ei välttämättä ole ystäväsi. Opetus-3: Vaikka olisit kuinka onnellinen, niin pidä suusi kiinni. Älä ainakaan laula!

Kuolema on osa elämää ja aina läsnä lähellämme, jopa tuossa kertomuksessa. Hoitokodissa ei voi välttyä kuulemasta spekulatioita siitä, mitä on kuoleman jälkeen. Minä en ymmärrä tuollaista keskustelua ollenkaan. Kun on kuollut, pannaan laatikkoon ja kaivetaan maahan. Parhaassa tapauksessa siinä kohtaa kasvaa seuraavana kesänä koiranputkea. Teillä ihmisillä on kaikessa viisaudessanne kuitenkin selvästi jotain muuta tietoa asiasta. Paitsi tällä kirjurilla, josta nyt ei saa mitään viisasta irti. Olen ymmärtänyt, että te pääsette kuoltuanne taivaaseen. Miten se tapahtuu, sen saatte joskus selittää minulle. Jos muistatte Leena-papin haastattelun (Niksu-nurkka7), niin kysyin häneltä pääsevätkö kissat taivaaseen ja hän vastasi, että kyllä, kissojen taivaaseen. Tästä voisi päätellä, että kissat ja ihmiset ovat kuoltuaan eri paikassa. Jos teidän taivaassanne ei ole kissoja, miten se voi olla niin tavoittelemisen arvoinen paikka. Kuulostaa aika ankealta.

Intiassa on kuulemma sellainen uskonto, että kun ihminen tai mikä tahansa elollinen olento kuolee, hän syntyy uudelleen. Millaiseksi hän syntyy, riippuu siitä miten hän on tämän elämänsä viettänyt. Jos hänelle on kertynyt hyviä tekoja enemmän kuin pahoja, hän siirtyy elämän kiertokulussa eteenpäin ja päinvastoin. Tämä kirjuri voi esimerkiksi syntyä kissaksi, jos on viettänyt tämän elämänsä siivosti. Ja minä voin syntyä ihmiseksi, jos esimerkiksi vain nukun enkä hoida pehmoterapeutin työtäni kunnolla. Pelottava ajatus.

Istuimme kirjurin kanssa töitten päälle polttelemassa ja juomassa (poltimme kynttilää ja joimme mehua) ja mietimme päissämme miten meille käy kuoleman jälkeen. Ilmeisesti kuolemme jotenkin samoihin aikoihin. Kaksivuotiailla kissoilla ja 64-vuotiailla miehillä on suunnilleen yhtä paljon elinaikaa jäljellä.

Pitkällisen keskustelun jälkeen päätimme, että me emme kuole. Tosin emme myöskään elä samalla tavalla kuin ennen, kuljeskellen pitkin Hoitokodin käytäviä. Tai tarkkaan ottaen kyllä me kuljeskelemme. Me nimittäin aiomme jatkaa elämäämme ihmisten mielissä ja muistoissa. Meidän taivaamme on jokaisen sellaisen päässä, joka on joskus tuntenut meidät. Hienointa, mitä voimme toivoa on se, että joku meidän kuolemamme jälkeen vielä ajattelee meitä. Se on meidän taivas! Sitten kun meitä ei enää kukaan muista, me olemme kuolleet ja meitä ei enää ole. Emmekä me sen ikuisempaa elämää haluakaan.

Kirjuri: Keijo Happonen

Kuvaaja: Petri Äyräs